

Néhány beszámoló a közösségi szolgálatról a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumból

Egy mentor tapasztalata – szociális segítő munka a kazincbarcikai kórházban

2012 szeptemberében szereztem tudomást arról, hogy a kilencedik osztályos tanulók számára államilag kötelezővé tették a szociális segítő munkában való részvételt, melyet iskolai tanórákon kívül végezhetnek a diákok. A Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumból a kórházba nálam nyolc kislány jelentkezett e feladat végzésére.

Amikor Andrásfalvy János SDB atya, a gimnázium nevelési igazgatóhelyettese, felhívott telefonon, és megkérdezte tőlem elvállalnám-e a mentori munka végzését, kitüntetésnek éreztem ezt a megbízást. Ettől kezdve azt terveztem, milyen módon, milyen eszközökkel fogom a fiatalokat irányítani, hogy megtalálják önmagukat ebben a számukra idegen, szomorú és nehéz környezetben, hogyan, miben tudnak a betegeknek segíteni. A kórház szociális igazgató főnövére, Dékány Józsefné örömmel fogadott bennünket és minden fontos tudnivalót elmondott számunkra (pl. higiéniai követelmények, látogatási, viselkedési szabályok stb.). Ezután megkezdődött a közös munka. Hetente egy alkalommal gyülekeztünk a kórház kápolnájában, ahol megbeszéltem velük, milyen osztályra megyünk, és az adott osztályon milyen betegségeket gyógyítanak.

Először a kórház rehabilitációs osztályával ismerkedtek meg. A sokféle gyógytornával, tornaszerekkel, melyekkel a betegek mozgását javítani tudják a gyógytornászok és masszőrök, valamint az orvosok. A lányok beteglátogatását mindig előkészítettem a betegeknél, akik mosolyogva, nyitott szívvel fogadták a fiatalokat; egykönnyen kapcsolatban léphettek a betegekkel. A későbbiek során minden osztályt megismertek, az ő számukra azonban külön kihívást jelentett az ápolási osztály és a krónikus belgyógyászatban fekvő súlyos betegekkel való találkozás. Nagyon szívesen jöttek ide, mert a fekvő, mozgásképtelen betegek igényelték a legtöbb segítséget. Megitatták és megetették a betegeket, megigazították a párnát, takarót és a beteg kérésére apró segítséget nyújtottak nekik.

Lassan az első félévet zártuk, és közeledett a karácsony. Szomorúak lettek, mikor szembesültek azzal a ténnyel, hogy itt mindenki a kórházban tölti az ünnepet és lesznek, akiknek ez lesz az utolsó karácsonyuk. *„Jó lenne örömet szerezni nekik!”* – hangzott el a lányoktól ez a szívből jövő együttérzés. *„Készítsünk nekik ajándékot! Állítsunk nekik kis karácsonyfát!”* – tele voltak ötletekkel. Ötven beteg részére ötven zöld kartonból kivágott, csillogóan díszített állítható karácsonyfát készítettek. Amikor megtudták, hogy én süteményt sütök a betegeknek, ők is jelentkeztek sütésre. Így aztán szép ajándécsomaggal kedveskedtünk minden betegnek, és az ünnepséget az utolsó tanítási napon tartottuk meg. Szép karácsonyi énekekkel kívántunk Boldog Szent Karácsonyt a betegeknek és az ápolóknak.

A második félévben is többen folytatták ezt a segítő munkát. Ők valamennyien egészségügyi dolgozók akarnak lenni, és korukhoz képest nagyon elhivatottan és szépen végezték a szolgálatot.

Kazincbarcika 2013. június 14.

Mizsei Sándorné, Inci néni

Két diák tapasztalata – közösségi szolgálat a kazincbarcikai Herbolyán

Amikor először voltunk Herbolyán akkor úgy gondoltuk, hogy egy piszkos, lepusztult helyre fogunk menni, de ez egyáltalán nem így történt. Amikor először találkoztunk az ott lévő gyerekekkel nem hittük volna, hogy megkedveljük őket. De nagyon örülünk neki, hogy megismerkedhettünk velük, mert megszerettük őket. Nagyon aranyos, kedves gyerekekkel ismerkedtünk meg, akiről nem is gondoltuk, hogy egyszer régi ismerősökként köszönünk majd egymásnak az utcán. Nagyon sokat szórakoztunk, játszottunk velük. Fociztunk, kézműveskedtünk, labdázunk, vagy csak beszélgettünk velük. Élveztük, hogy oda járhattunk, és élveztük a gyerekekkel eltöltött időt. A Herbolyára való kijutásunkat megkönnyítette Zoli atya, aki mindig elénk jött és haza is vitt a kocsijával. Szeretnénk mindenkit arra buzdítani, hogy menjetek ti is Herbolyára a gyerekekhez. Higgyétek el, nem fogjátok megbánni!

Kazincbarcika 2013. június 15.

Üveges Niki és Kocsis Dorina, 9-es tanulók